

Cursus vergader techniek

Ook in een stichting als Pro Amazonas wordt regelmatig vergaderd, en wel om beurten bij iemand thuis. Zo komen we nogal eens bij elkaar over de vloer.

door Tom Hoefnagels

Voordat dat de vergadering begint worden de latste nieuwtjes uitgewisseld, zodat de aanvangstijd vaak niet wordt gehaald. Hoe verschillend wij ook denken over bepaalde zaken, als het over Pro Amazonas gaat, zitten we toch op dezelfde golflengte.

Mien had ons een keer goed te grazen. Jan Derickx was 's morgens al in Dieren aangekomen, maar had zich op last van Mien nog niet in het dorp vertoond. Onze vergadering was koud begonnen of er werd gebeld en hoorden we

iemand binnenkomen die op een zeer luidruchtige manier werd verwelkomd. Wie schetst onze verbazing toen voor ons totaal onverwacht Jan Derickx binnenliep in zijn korte broek en slippers aan met een grote koffer onder zijn arm. En hij nog beweren dat hij zo van Schiphol was gekomen. Dat er van vergaderen niet veel meer terecht kwam, moge duidelijk zijn. Voor een buitenstaander zullen wij als groep misschien wat chaotisch overkomen en zal men ons het liefst naar een cursus vergadertechniek sturen, maar toch willen we het graag houden zoals het nu gaat.

Tom Hoefnagels

Voorzitter Pro Amazonas 1992

Kleurplaat Tropisch Regenwoud

In het hart van een sloppenwijk

Bengui is een wijk zoals duizenden andere in Brazilië: een chaotische verzameling huizen aan de rand van een grote stad. De havenplaats Belem in dit geval.

door Marlise Hulsebosch

BENGUI - Zoals alle steden is Belem een magneet voor duizenden arme plattelandsbewoners. Zij verlaten hun dorpen in de hoop op een baan, een school voor de kinderen, kortom: een beter leven. Ze stranden in de zogenaamde invasiewijken, in armoedige huizen van hout en golfplaat. Zonder hulp van de overheid moeten ze zichzelf maar zien te redden in deze stadsjungle.

Bengui is al 15 jaar de werkplek van pater Jan Derickx. Pater Jan woont in het hart van de wijk waar tientallen jaren terug de eerste immigranten al binnentrokken.

Veel mensen zijn erin geslaagd om hun van afval gemaakte krotten te vervangen door stenen huizen. Maar ertussen staan nog steeds afgebladderde en scheefgetrokken optrekjes van de minder fortuinlijken. De straten zitten vol kuilen. Straatverlichting is summier en slechts enkele hoofdwegen zijn geasfalteerd. Hier maken de ontelbare stinkende autobussen een wandeling haast onmogelijk.

Zenuwcentrum

Het huis van pater Jan dient als zenuwcentrum van alle activiteiten. Elke dag vergadert er weer een andere groep in de tuin, keuken of voorkamer. Dan weer het pastoraat van de jongeren of de liturgiegroep, dan weer het pastoraat van de kinderen. Zelf trekt Jan er meestal 's ochtend vroeg al op uit om een van de vele projecten te bezoeken die in de loop van de tijd van start zijn gegaan. Vooral bouwactiviteiten vragen veel aandacht.

Gelukkig hoeft Jan niks alleen te doen

Hij heeft allerlei enthousiaste en bekwame mensen om zich heen. Het naaiatelier wordt gerund door enkele vrouwen uit de wijk en dat loopt als een trein.

(zie volg. art)

Op reis tussen dia's

door Maarten van Gessel

Bij elke thuiskomst van Jan Derickx, mijn oom, werd er een dia-avond georganiseerd, zodat het me weleens groen werd voor de ogen. Als kleine jongen keek ik op het doek naar die verre wereld en nam me voor om hem daar eens te gaan bezoeken. In 1992, heel wat jaren later, was het zover. Een hartelijk weerzien in Tefé, de laatste grote stad voor het einde van de wereld. Dan een boottocht van 900 km stroomopwaarts naar Carauari, 70 uur varen. Nederand ligt, in tijd gezien, dichterbij. Een impressie: Klamme warmte, een groene kustlijn met open gaten, niet zwemmen, piranha's, krokodillenleer op de loer. Mensen wonen langs de enige weg:

de rivier, ver van alles. Vuurpijlen als welkom. Ze wachten op hem en komen van heinde en ver over het water en door de jungle. Tandeloos lachen bewoners ons hartelijk toe. Uitgestoken handen ontvangen ons vriendelijk. Veel, heel veel kinderen, verwachtingsvol. Amazonas, de longen van de aarde, vergeten gebied, aan de rand van rivier en samenleving. Een mis in 'the middle of nowhere'. Gezang, saamhorigheid, de solidariteit is voelbaar. Energiek is hij die voorgaat, telkens weer: basisvorming, educatie, boycot woekerprijzen van handelaren. Varen, varen en nog eens varen, onmetelijk gebied. Honderden liters olie zijn nodig om mensen te bereiken en het noodzakelijke te vervoeren.

Bengui is een wijk zoals duizenden andere in Brazilië: een chaotische verzameling huizen aan de rand van een grote stad.

door Marlise Hulsebosch

Er lopen vrijwilligers rond die stuk voor stuk ongelooflijk veel tijd steken in de projecten. Jongeren krijgen computerles: openen van het document, opslaan van de tekst, veranderingen aanbrengen, enzovoort. Wie weet helpt dit later bij het vinden van een baan. Er is ook een meubelmakerij en er worden alfabetiseringscursussen gegeven. Veel mensen in Bengui hebben een zwaar leven, zeker naar Nederlandse maatstaven.

Ze moeten hard werken om te overleven want de lonen zijn laag en het leven is duur. De meeste mensen zijn werkloos. Maar het kenmerkt de Brazilianen dat zij

onder de moeilijkste omstandigheden toch een blijmoedigheid weten te bewaren waar veel Nederlanders jaloers op kunnen zijn. Bovendien zijn ze vindingrijk. Bij veel huizen staan bordjes die melden wat de bewoners te koop hebben: waterijsjes, eieren of blikjes bier. Of ze zetten 's avonds een tafel op straat met grote pannen rijst en schalen saté. Veel brengt het niet op, maar misschien net genoeg om weer een nieuw T-shirt te kunnen kopen.

Moed en hoop

Dat sommigen in die voortdurende strijd om het bestaan nog tijd en energie hebben om te werken aan verbetering van hun levensomstandigheden is bewonderenswaardig.